

סוזי בן ברוך, ה-קצינה של משטרת ישראל!

סוזי הראשונה במשפחתה שפרצה דרך והעיזה ללכת לצבא. היא פשוט באה בנון שלנט והודיעה לאביה שהיא הולכת לצבא. אביה כמובן התרעם: "מה פתאום, את יודעת מה עושים בצבא, אני אדם חובש כיפה מה יגידו". סוזי דבקה בעמדתה ובחיוך בטוח אומרת לאביה: "דבר אחד אני יכולה לומר לך – אתה רק תרוויח מזה". סוזי סידרה את הבירוקרטיה והתגייסה לצבא.. היא שירתה בנחל והקימה התנחלויות. במלחמת יום כיפור הייתה מפקדת ברפיח. שבועיים לפני שהיא משתחררת וחותרת קבע היא פוגשת חייל שלה, כשבמקביל היא רואה בזווית עינה חוקרת נוער בפעולה. סוזי אומרת לעצמה בקול: "איזה תפקיד יפה זה אה...". החייל מביט בה ואומר: "בטח יפה, אבא שלי מפקד מפלג הנוער בת"א." סוזי כמובן לא ייחסה לדבריו חשיבות. כעבור כמה ימים, עוצרת ליד סוזי מכונת לבנה עם לוחית אדומה, מהרכב יורד איש מטופח למשעי – רפאל דנון. רפאל {אביו של החייל שלה} שכנע אותה די בקלות לעזוב את הקבע ולבוא למשטרה. ומכאן החלה הקריירה הענפה של סוזי במשטרת ישראל. קצינת נוער ארצית, קצינת מניעת עברות, קצינת תלונות הציבור, ראש מחלקת חקירות ועוד ועוד ועוד... כשבמקביל היא מגדלת משפחה ועושה כמה תארים באוניברסיטה.

סוזי הייתה 4 שנים בשליחות בארה"ב. שם היא "בילתה" בבית משפט לנוער וראתה כמה הם יכולים לשקם בני נוער בזכות התקציבים שיש להם, ולנו אין. לימים קראו לסוזי חזרה לתפקיד הנוער, היא התנתה את חזרתה בתנאי שיאפשרו לה ליישם את חזונה. בשנת 1998 כשפשיעת הנוער הייתה בשיאה, כשמטח חיציי ביקורת קשים מופנים כלפי המשטרה בזכות הראיה השונה של סוזי וההבנה מבפנים ומקרוב, ובזכות הלב הענק שלה שעובד בקורלציה מדהימה עם הראש המבריק שלה, היא הציגה מודל עבודה של התורה שלה, מול אנשי הסגל הבכיר וקיבלה אור ירוק. וראו זה פלא, מהפכה בכל מה שקשור בפשיעה בנוער, בדרכי הפעולה, בשינוי הענישה ובכלל בקו המחשבה.

את בעלה, שלום, הכירה סוזי במשטרה {כיום הוא מנהל בכיר בתעשייה האווירית}. הזהירו אותה לא להתחיל עם הבחור החדש. מיד היה כמיה. כעבור 4 חודשים של עבודה משותפת – חקירות ועבודות בילוש, {ואחרי "שניקו את האורות" מהקשרים הקודמים} התחילו לצאת. סוזי נישאה בגיל 21 בשונה משאר בני משפחתה שלא מיהרו להתחתן. ההורים ביקשו מהזוג לקחת את הזמן אבל הזוג החליט שלא, ובאו להורים על הזמנה.

#איך זה מסתדר אישה, קצינה, רעיה, אמא, סטודנטית?
תראי, זה לא היה קל, לא היה לנו עזרה, גרנו בתל אביב, לבד, עובדים, לומדים, תוך כדי ילדים, שמירת הריון... אז לקח לי יותר זמן להתקדם בעבודה, נו אז? בסוף הגעתי."

#אישה במשטרה... לטוב, לרע, למוטב? יש קשיים? פריבילגיות?
"קודם כל, אין שוויון לנשים וגברים במשטרה מבחינת התפקידים, סוג התפקידים – תפקידים לוחמניים יש מעט מאוד נשים, יש תפקידים שאין בכלל נשים. אבל אם השנים יש יותר ויותר נשים גם בתפקידים שמעולם לא היו בהם נשים. מבחינת משכורות זה אותן משכורות. מבחינת תפקידים בסקטור הציבורי לאישה, זה אחד התפקידים המאתגרים והמעניינים ביותר, יש המון סיפוק בעבודה. מאידך, כאישה יש כאן המון ויתורים, זה בא על חשבון המשפחה.

#אין פריבילגיות לנשים במשטרה? LADYS FIRST או משהו כזה?
"לא, ממש לא. צריך המון מרפקים כאישה. על כל תפקיד שהיא רוצה היא צריכה להתמודד עם לא מעט גברים שחושקים בתפקיד. את צריכה להוכיח את עצמך יותר מגבר כדי לקבל תפקיד מסוים. המזל שלי, שבגלל "ששחיתי בנוער" אז קראו לי לקבל את תפקיד קצינת הנוער הארצית. בתפקיד הזה יש צורך בטאצ' אימהי. לא חכמה לזרוק ילד לכלא, זאת צריכה להיות אופציה אחרונה, צריך לטפל, לשקם. בגלל שאני באה מחינוך ובעצם היותי אישה ואמא זו חשיבה אחרת שאידיאלית לתפקיד הזה. איך שנכנסתי לתפקיד זומנתי ל-3 ימים בכנסת, 7 ועידות, פתחתי צוהר מחבר בין הכנסת למשטרה, כך מרחב התנועה שלי בתפקיד גדל והשתדרג."

#אם בכנסת עסקינן – פוליטיקה לא באה בחשבון?
"לא, לא אהבתי. 3 מפלגות הציעו לי, לא אוהבת ולא מתחברת לכל ההתנהלות."

איזה תפקיד מבין שלל התפקידים שלך במשטרה היה לך הכי קשה? ולמה?
"קצינת תלונות הציבור. כי ראיתי את הצד הלא יפה של השוטרים ומצד אחד הם חברים שלי ומצד שני אני צריכה "לטפל" בהם, הרגשתי שזה לא מסתדר לי הקונספט הזה, אז אחרי שנה וחצי קמתי והלכתי וחזרתי לנוער."

#החינוך הבעייתי של דורנו – מה לעשות, אם אפשר בכלל כדי למזער נזקים ולמנוע עברות מכל סוג שהוא בילדים שלנו ולמנוע שהילדים שלנו ייבצעו?
"צריך להיות עם היד על הדופק {בכדי שלא נגיע ליד על ההדק!}, להיות שם, לחטט להם בדברים, כן לחטט! לבדוק מה קורה איתם בכל המדיות – פייסבוק, אינסטגרם, הכל, הורים הופתעו שאמרתי את זה אבל כשהמשטרה דופקת להם בדלת הם יותר מופתעים, לכן כן לשאול, כן לחקור מה הם עושים? איפה הם היו? עם מי הם היו? ילד יוצא מהבית, חיבוק, נשיקה וזהו הוא שכח מאתנו, רף הגירויים בחוץ הוא אדיר, לכן אני ממליצה לסמס מספר פעמים ביום לילד, לשאול מה איתך? מה שלומך? להזכיר לו שאנחנו אוהבים אותו. להרעיף אהבה. לפעמים הילדים כלל לא מודעים לסכנות שאורבות להם ברשת ובתמימות הם מסייעים לכל העבריינים שקיימים. בעידן של היום השליטה שלנו בילדים היא מינורית! מבחינת לוח זמנים – הורה מדבר עם הילד שלו 14 דקות בממוצע ביום וגם רוב השיחה נסובה על תן לי כסף, כמה כסף... צריך להבהיר לילד שאנחנו דואגים לו, זה לא בא "מחפירה" זה בא מאהבה! להגיד לו – לך אני מאמין! זה העולם שבחוץ שמלא סכנות ובו אני לא בוטח. אותך אני אוהב ולך אני דואג. הם צריכים לישון עם זה, לקום עם זה ברמה כזאת שזה יהיה איתם בתודעה כל היום גם כשאנחנו לא שם איתם."

דמות חינוכית שהיא מודל עבורך?
אמא שלי, ההורים שלי. אמא ייצגה את הצד החינוכי ואבא את הצד הדתי. וכל זה דרך אהבה, סיפורים, הומור. הכל בנועם, לא בכפיה, בחכמה.. אני זוכרת שאחותי רצה ללמוד אחיות, ופעם אחיות לא היה להן שם טוב. אמא שלי ידעה שאם היא תגיד לה לא ללמוד היא לא תשמע לה, אז היא ביקשה ממני להביא לה טפסים של האונברסיטה, והיא רשמה אותה ללמודי הוראה וספרות בלי ידיעתה, היא קיבלה את שני מכתבי הקבלה ובאה לאחותי, תראי, קיבלת מכתב מבית הספר לאחיות, התקבלת. אה אבל קיבלת גם מכתב מהאוניברסיטה גם לשם התקבלת. "אבל לא

נרשמתי. " כן נכון אני רשמתי אותך פשוט פחדתי לפספס את ההרשמה. עכשיו את יכולה לבחור. ואחותי בחרה בהוראה. כך עשתה גם לאחי שרצה להמשיך בקבע ולא ללכת לאוניברסיטה, היא פשוט רשמה אותו והביאה לו את המכתב , הביאה לו את הכפית לפה עם חיוך והוא אכל את זה בעונג רב. "בתחבולות בנתה ביתה" זה חינוך נכון, להראות שמחות עם הכרה של הילד, לתת לו את זכות הבחירה, אבל לזכור שאנחנו אלא שנותנים את הזכות, זה בידיים שלנו. "

מה החלום שלך?

"החלום שלי שתשובה יקרא גם לי, כאישה, לעסקים אצלו. יש לי רעיונות חברתיים חזקים עבורו".